

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 259.712 van 13 mei 2024
in de zaak A. 230.904/VII-41.870**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pascaline De Wolf
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 54
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN,
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 mei 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 235.666 van 29 april 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.998 van 8 oktober 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Catherine Van Cutsem, die *loco* advocaat Pascaline De Wolf verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster dient op 26 juni 2019 een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 23 december 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van deze aanvraag.

Verzoekster tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 december 2019. Met een arrest van 29 april 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

Verzoekschrift tot cassatie

4. Verzoekster werpt in een enig middel, verdeeld in zes onderdelen, een schending op van de artikelen 39/2, 39/65, 48/3, 48/6, 48/7 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1.C.5. van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: EVRM), van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 3, 4, 5, 18, 60 en 61 van het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, aangenomen te Istanbul op 11 mei 2011 (hierna: verdrag van Istanbul), van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming’, van artikel 4.1 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’, van de artikelen 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek, van het “algemeen beginsel van het recht om te worden gehoord” en “foutieve redenering en incorrecte en foutieve motivatie; onjuiste rechtsopvatting”.

5. Verzoekster voert in een eerste middelonderdeel aan dat zij ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming nieuwe

documenten heeft voorgelegd. In een medisch verslag van vzw Constans van 14 juni 2019 beschrijft en analyseert de arts overeenkomstig het protocol volgens het verdrag van Istanbul zeer gedetailleerd verzoeksters littekens. De arts acht de overgrote meerderheid ervan “zeer verenigbaar” of “zeer sterk verenigbaar” met de mishandeling en vervolging die verzoekster verklaart te hebben ondergaan. Zo zijn “de littekens in de nek typisch [...] voor wurging”. Er wordt ook een ernstig posttraumatisch stresssyndroom (hierna: PTSD) vastgesteld. In een medisch verslag van 13 februari 2019 worden de zwaarste vrouwelijke genitale verminkingen (hierna: VGV) vastgesteld, namelijk een infibulatie type 3 en vervolgens een desinfibulatie na het gedwongen huwelijk. In een psychologisch verslag van 29 januari 2020 wordt een ernstig PTSD vastgesteld en een impact van verzoeksters psychologische toestand op haar vermogen om adequaat te reageren op de haar gestelde vragen. In een medisch verslag van 28 januari 2020 wordt de ondergane VGV bevestigd met meer details over het type en de fysieke medische gevolgen ervan. Verzoekster benadrukt dat deze medische documenten, opgesteld door specialisten in hun vakgebied, een onbetwistbaar bewijs vormen dat zij ernstige nawerkingen heeft ondervonden die de drempel van artikel 3 van het EVRM bereiken. Verzoekster had voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook aangevoerd dat het enkele feit van een VGV type 3 te hebben ondergaan en hierdoor nog steeds aanzienlijk lichamelijk en geestelijk te lijden, moet volstaan om te worden erkend als vluchteling.

Verzoekster verwijst naar de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) van 9 maart 2010 in de zaak R.C. tegen Zweden, van 5 september 2013 in de zaak I. tegen Zweden en van 19 september 2013 in de zaak R.J. tegen Frankrijk, waaruit zij afleidt dat attesten van medische beroepsbeoefenaars en waaruit ernstige nawerkingen voor de betrokkene blijken, moeten worden beschouwd als bewijs van vervolging in het verleden en dat de autoriteiten dan moeten bewijzen dat deze vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Betreffende het medisch attest van 14 juni 2019 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat “*in casu* reeds [werd] geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster

aangehaalde nationaliteit en herkomst, zodat verder onderzoek zich niet opdringt” en hij laat zelfs toe een deel van de medische bevindingen in twijfel te trekken zonder dat verzoekster zich hierover kan verantwoorden of het advies van een medisch deskundige kan inroepen. Verzoeksters psychisch leed wordt zelfs niet genoemd of besproken als (een gevolg van) vervolging. Met betrekking tot de medische attesten betreffende de ondergane VGV stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel vast dat verzoekster deze vrees niet heeft aangehaald bij haar eerste verzoek en hij verwijst naar de redenering van de verwerende partij die zonder nadere analyse verklaart dat het ondergaan hebben van VGV onvoldoende is om een vrees voor vervolging vast te stellen. Waar het verzoekster niet wordt toegelaten haar argumenten naar voren te brengen en deze niet worden geanalyseerd, acht zij de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden met het bestreden arrest.

6. Verzoekster voert in een tweede middelonderdeel aan dat uit het bovenstaande ook een schending van de artikelen 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet blijkt. In het licht van de bijgebrachte medische documenten kan niet worden betwist dat zij ernstig werd vervolgd. VGV en ander gendergerelateerd geweld moeten worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en in sommige gevallen moeten vrouwen worden beschouwd als een sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag. Zij verwijst naar haar aanvullende nota met een extract uit een verslag van vzw Nansen en stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desondanks geen “goede redenen” aanhaalt die aantonen dat de vervolging of ernstige schade zich opnieuw zal voordoen. Verzoekster had dus moeten worden erkend als vluchteling. Zij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet eens toepast en dit zonder de redenen hiervoor aan te geven. Bijgevolg acht zij zowel artikel 48/7 als artikel 39/65 van die wet geschonden, evenals artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek en ziet zij een “foutieve redenering en incorrecte en foutieve motivatie; onjuiste rechtsopvatting”.

Memorie van wederantwoord

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel.

Verzoekster voegt in het algemeen toe dat de gevolgen van de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming voldoende ernstig zijn en verband houden met artikel 3 van het EVRM, zodat zij zich, anders dan de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt, wel op deze bepaling en op artikel 13 van het EVRM kan beroepen. Verzoekster nodigt de Raad van State niet uit de door de eerste rechter gemaakte beoordeling over te doen maar zij acht het begrip “nieuwe elementen” in de zin van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet geschonden. De motivering in het bestreden arrest betreffende de voorgelegde nieuwe elementen is beperkt tot de eerdere vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, hetgeen verzoekster volstrekt onvoldoende acht in het licht van de geciteerde rechtspraak van het EHRM. Volgens verzoekster antwoordt de eerste rechter niet op haar argumentatie betreffende de ingediende attesten en de graad van consistentie van de waargenomen letsels met de gerelateerde feiten.

Verzoekster stelt vast dat de verwerende partij zich steeds verschuilt achter het gegeven van de zogezegde verhulde nationaliteit om ieder argument opzij te schuiven. Verzoekster acht dit niet dienstig, in de eerste plaats omdat onvoldoende rekening wordt gehouden met de inhoud van de attesten die deels ook het verband leggen tussen de ondervonden psychische en fysieke letsels enerzijds en verzoeksters profiel en afkomst anderzijds. In de tweede plaats omdat geen rekening wordt gehouden met verzoeksters geboorteakte die haar afkomst aannemelijk maakt.

De stelling in het bestreden arrest dat verzoeksters keelletsels hun oorsprong zouden vinden in een keelprobleem van 2016 is volgens verzoekster

onaanvaardbaar omdat ze zonder enig deskundig onderzoek ingaat tegen het advies van een gespecialiseerd arts.

Wat het attest van 13 februari 2019 over de ondergane VGV betreft, betwist verzoekster dat er geen vrees aan werd gekoppeld vermits dit net het voorwerp van het tweede verzoek om internationale bescherming vormde.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

8. Met het bestreden arrest wordt verzoeksters beroep verworpen tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een volgend verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren omdat geen nieuwe elementen of feiten zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster acht artikel 3 van het EVRM geschonden met het bestreden arrest, in essentie doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen diepgaand en deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de door haar ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte stukken (medische en psychologische attesten) en dit in strijd met een aantal arresten van het EHRM betreffende de wijze waarop medische attesten zouden moeten worden beoordeeld.

9. Zoals de verwerende partij aangeeft, bevat noch het bestreden arrest noch de aanvankelijk bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming echter onderzocht in het licht van zowel artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet als artikel 3 van het EVRM. Net daarom

kan verzoekster op ontvankelijke wijze een schending van deze verdragsbepaling inroepen evenals, en in samenhang daarmee, van artikel 13 van het EVRM.

10. Verzoekster verwijst naar een aantal arresten van het EHRM, waaruit zij een schending van artikel 3 van het EVRM in het bestreden arrest afleidt

Het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak 41827/07, R.C. tegen Zweden, heeft betrekking op medische bewijsstukken die een asielrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen.

In het bestreden arrest daarentegen wordt er eerst op gewezen dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat verzoeksters algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd in de mate dat verzoekster onbekend is met Somalië en er ook niet lang heeft gewoond, zodat de voorgehouden feiten, die zich in M., Somalië, zouden hebben voorgedaan, evenmin geloofwaardig zijn. Vervolgens sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan bij de aanvankelijk bestreden beslissing wat de omstandige beoordeling betreft van verzoeksters (kopie van haar) geboorteakte, waarbij hij vaststelt dat verzoeksters “betoog in het verzoekschrift [...] geen enkele poging [doet] om hier een ander licht op te werpen”. Reeds hieruit blijkt dat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, anders dan in het voornoemde arrest van het EHRM van 9 maart 2010 het geval is, te dezen geen sprake is van een consistent en over het algemeen geloofwaardig asielrelaas.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt verder de inhoud van het medisch attest van 14 juni 2019 door deze te toetsen aan de omstandigheden van de zaak, waaronder de persoonlijke situatie van verzoekster. Op grond van verzoeksters eigen verklaringen waarnaar hij in het bestreden arrest verwijst, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van mening “dat de littekens

die zichtbaar zijn in haar nek en waarvan het verzoekschrift in navolging van het medisch attest stelt dat deze typisch zijn voor wurging, niet veroorzaakt zijn door haar echtgenoot, aangezien verzoeksters verklaringen over de letsels in haar nek medisch gerelateerd zijn, omdat zij in 2016 ziek was en een keelprobleem had”. Hij vervolgt dat, “[o]ok al kan worden aangenomen dat bepaalde littekens zijn ontstaan door een daad van geweld en verzoekster in het verleden het slachtoffer is geweest van fysieke mishandeling, op basis van de verklaringen van verzoekster en het geheel van de voorgelegde elementen wordt echter niet aanvaard dat deze recent zijn en de aanleiding waren voor verzoeksters vertrek uit Somalië”.

Op grond van deze feitelijke beoordeling, die tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de eerste rechter behoort, vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van artikel 3 van het EVRM te oordelen dat zich geen verder onderzoek opdringt naar het bewijsmiddel, te dezen het medisch attest van 14 juni 2019. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan doordat de Raad van State in twee door verzoekster aangehaalde arresten in andere zaken tot een ander besluit is gekomen.

11. Het arrest van het EHRM van 5 september 2013 in de zaak 61204/09, I. tegen Zweden, betreft een geval waarin de met medische stukken bewezen littekens van een verzoeker om internationale bescherming onbetwist het gevolg zijn van foltering en waarin wordt ingegaan op de inschatting van het risico dat bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal plaatsvinden. Zoals blijkt uit punt 10 *supra*, wordt in het bestreden arrest duidelijk aangegeven dat en waarom het asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht en het medisch attest dus geen element vormt dat de kans aanzienlijk groter maakt op erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

12. Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, onvoldoende de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische

vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt. Het EHRM verwijst naar het recente en ernstige karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter (“*caractère lacunaire*”) van het asielrelaas. Anders dan in de voornoemde zaak, wordt het asielrelaas met het bestreden arrest niet onvolledig doch ongeloofwaardig bevonden en dit op grond van concrete vaststellingen uit door verzoekster eerder afgelegde verklaringen.

13. Verzoekster toont met de verwijzing naar de in de voormelde rechtspraak door het EHRM vastgelegde principes derhalve geen schending aan van artikel 3 van het EVRM in de huidige zaak.

14. Verzoekster verwijst vervolgens naar de medische attesten van 13 februari 2019 en 28 januari 2020 betreffende de door haar ondergane VGV. Met de algemene kritiek in het cassatiemiddel “dat de RvV artikel 3 van het EVRM & artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schendt, in die zin dat deze bepalingen in soortgelijke gevallen door het EHRM en uw Raad reeds werden geïnterpreteerd”, geeft verzoekster echter op onvoldoende duidelijke en precieze wijze aan op welke manier deze bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest. Verzoeksters kritiek is in die mate niet ontvankelijk.

In het bestreden arrest wordt alleszins aangegeven waarom de medische attesten van 13 februari 2019 en 28 januari 2020 de kans niet aanzienlijk groter maken op erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, namelijk omdat reeds bij het eerste verzoek om internationale bescherming kwam vast te staan dat verzoekster geen enkele vrees voor vervolging koppelt aan de ondergane VGV. Volgens het bestreden arrest werd dienaangaande geoordeeld dat, zelfs indien verzoekster afkomstig zou zijn uit Somalië, hetgeen niet het geval werd geacht, verzoekster niet toelichtte hoe de ondergane – en niet

betwiste – VGV aanleiding gaf tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade daar verzoekster slechts aanhaalde dat “besnijdenis niet goed is”, “veel problemen” geeft en dat zij “’s nachts pijn heeft”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat van verzoekster, indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht worden verwacht de asielinstanties van meet af aan in vertrouwen te nemen door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Daarom sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan bij de desbetreffende navolgende motivering uit de aanvankelijk bestreden beslissing die hij citeert en waar verzoekster, zoals reeds aangehaald, niet nader op ingaat in het cassatiemiddel:

“Wat er ook van zij, er kan in dit kader worden gesteld dat dergelijke attesten de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit [M.] niet weten te herstellen. Tenslotte oordeelde de RVV dd. 23 april 2019 reeds – voor wat betreft de door u aangehaalde besnijdenis – dat u er zelf voor had gekozen om uw ware herkomst niet te melden en zelfs indien u wel degelijk afkomstig zou zijn van Somalië – wat volgens de RVV aldus niet het geval is – dan nog lichtte u volgens de RVV niet toe hoe de besnijdenis die u onderging, aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Immers uit het loutere feit dat u een besnijdenis heeft ondergaan in het verleden – en u ten gevolge daarvan fysieke klachten heeft –, kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Betreffende de door uw advocaat aangehaalde ‘desinfibulatie’ tengevolge van uw huwelijk en verkrachting binnen het huwelijk en uw vrees om nieuw seksueel leed, nieuwe verkrachtingen en nieuwe genitale verminkingen te zullen ervaren (zie mail dd. 17 december 2019), dient er opgemerkt te worden dat u, zoals voorheen reeds opgemerkt, niet aannemelijk hebt gemaakt daadwerkelijk (recent) afkomstig te zijn uit [M.] (provincie [...]) en u aldus geen zicht biedt op uw feitelijke (recente) herkomst, wat noodzakelijk is voor de inschatting van uw vrees voor vervolging. Er werd reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS geconcludeerd dat geen geloof kon worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk (en de daaraan gekoppelde mishandelingen), vermits dit huwelijk onlosmakelijk verbonden is met uw regio van herkomst, die door het CGVS en de RvV ongeloofwaardig werd geacht. Voor wat betreft mogelijke medische problemen voortvloeiend uit de door u aangehaalde besnijdenis – uw advocaat haalt nog aan dat de ernst van deze verminking vrij uitzonderlijk zou zijn en u getraumatiseerd zou zijn door dit lijden (zie mail dd. 17 december 2019) – dient u zich tenslotte voor de beoordeling hiervan te

richten tot de hiertoe geëigende procedure, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeksters kritiek dat zij thans wel een vrees voor vervolging omwille van de ondergane VGV heeft aangevoerd, doet geen afbreuk aan de voorgaande motieven.

15. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het licht van alle omstandigheden van de zaak geen voldoende grondig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. Verder treedt de Raad van State als cassatierechter, zoals reeds aangegeven, niet in de beoordeling van de zaak zelf, zodat het hem niet toekomt het onderzoek van verzoeksters medische stukken over te doen en zich daarvan een eigen beoordeling te vormen in het licht van de omstandigheden van de zaak.

16. Mede in het licht van de voorgaande vaststellingen betreffende de beoordeling van de door haar bijgebrachte nieuwe elementen, toont verzoekster, die een beroep met hervormingsbevoegdheid heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, er een aanvullende nota met stukken heeft ingediend en er ter terechtzitting aanwezig was met haar advocaat, evenmin aan dat niet zou zijn voldaan aan het in artikel 13 van het EVRM bepaalde recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel of het in artikel 47 van dat Handvest bepaalde recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

17. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

18. Verzoekster gaat ervan uit dat het bestreden arrest, omwille van hetgeen in het eerste middelonderdeel is aangevoerd, ook in strijd is met de artikelen 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet.

Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door verzoekster voorgehouden ondergane geweld vanwege haar echtgenoot in Somalië niet als dusdanig aanvaardt omdat verzoekster haar voorgehouden Somalische afkomst, haar gedwongen huwelijk en haar recent verblijf aldaar niet aannemelijk maakt. Om dezelfde reden aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet het door verzoekster aangehaalde gevaar voor nieuw seksueel leed, verkrachtingen of genitale verminkingen na de reeds ondergane en op zich niet betwiste VGV. Met deze beoordeling geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan in welke mate er geen vervolging in het verleden blijkt en in welke mate er goede gronden zijn om aan te nemen dat zich geen nieuwe vervolging zal voordoen na hetgeen verzoekster in het verleden heeft ondergaan.

Waar verzoekster uit een rapport van vzw Nansen citeert dat VGV volgens de rechtspraak van de Franstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “meestal voor vrouwen die deze hebben ondergaan een risico op herhaalde vervolging creëert”, toont zij geen schending van de in het middel aangehaalde bepalingen aan, enkel omdat het bestreden arrest zou afwijken van hetgeen in andere zaken is geoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster toont derhalve in die mate geen schending aan van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, noch van de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

19. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

De overige middelonderdelen

20. Het auditorsverslag is beperkt tot het onderzoek van het eerste en het tweede onderdeel van het enige middel. Het onderzoek van de zaak moet derhalve worden voortgezet.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt met een aanvullend onderzoek belast.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertien mei tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams